

En annan Saga

EN
annan
SAGA

ANNELIE ADAMSDOTTER

BONNIER
CARLSEN

TIDIGARE UTGIVNING:

Med knäppta händer på Pressbyråns kundtoalett 2024

Och jag saknar dig mest hela tiden 2025

EN ANNAN SAGA

Copyright © Annelie Adamsdotter 2026

Omslag Emma Graves / Studio E

Omslagsfoto iStock & Shutterstock

Författarfoto Emelie Asplund

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

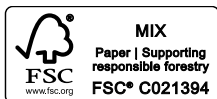
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-489-2

Tryck ScandBook, EU 2026

Tryckning 1

Till Peter

DUKTIG FLICKA

”Vill du höra en Saga?” frågade han och flinade nöjt. Som om jag inte har hört den typ tretusen gånger redan. ”Men kom igen, du är min favorit-Saga. Precis tillräckligt kort.”

Han böjde sig fram för att kyssa mig, men jag vände bort munnen och läpparna träffade kinden i stället.

Han stank av billig öl och alldeles för mycket deodorant. Eller kanske var det parfym. Oavsett ville jag inte ha honom nära mig.

”Nä, det här var ingen bra Saga. Inte alls”, klagade han. ”Kan jag få en annan Saga? Snällaaa mamma”, sa han och armbågade killen bredvid som nästan vek sig av skratt.

Jag suckade högljutt och svepte med blicken över vardagsrummet på jakt efter Mirjam.

”Vem letar du efter? Mormor eller vargen?” fortsatte hans kompis.

”Wow, vad originellt”, sa jag och vände mig i riktning mot köksöppningen, och där såg jag henne lutad mot kylskåpet med en rosaglittrig flaska i handen.

Utan att säga något mer började jag pressa mig fram mellan svettiga t-shirts och gråa mjukisbyxor medan killarna fnissade bakom mig.

”Snipp snapp slut så var denna Saga snut”, sa den första killen.

Sedan skrattade de båda högt som om de var komiska genier och inte alls två fulla puckon på en random hemmafest i Västervik.

”Mirjam. Kom”, sa jag och tog hennes lediga hand i min.

Hon såg förvirrad ut, men ställde snabbt ner flaskan på diskbänken.

”Sorry”, sa hon ursäktande till killen med hipsterskägg och gubbhängslen som hon pratat med hela kvällen.

”Ska du gå? Nu?” frågade han besviket.

Mirjam ryckte på axlarna.

”Tydligen”, sa hon och lät sig ledas ut till hallen. ”Vad hände?” frågade hon medan hon korvade ner tårna i tygskorna.

”Idioter”, sa jag.

Hon nöjde sig med det.

”Damerna först”, sa hon och höll upp ytterdörren åt mig.

Det hade hunnit bli mörkt, men var fortfarande varmt ute och det fläktade skönt mot kinderna medan vi cyklade hemåt.

”Så, do tell, vad sa idioterna?” frågade hon nerför Allén.

”De drog Saga-skämt.”

”Seriöst?” sa hon och hennes hår lade sig som en svart lejonman runt huvudet.

”Seriöst.”

”Du borde byta namn.”

”Ja, jag borde typ göra det.”

”Vadå typ? Bara gör det. Nu är det perfekta tillfället.”

”Ikväll?” retades jag.

”Ja, ikväll.” Hon himlade med ögonen. ”Nej, men nu när

du fyller arton. Du har ju hatat ditt namn så länge vi har känt varandra. Är det inte dags att du gör något åt det?”

”Jag hatar det inte. Jag hatar bara alla dumma skämt.”

”Som handlar om ditt namn, ja.”

”Vad skulle jag ens byta till?”

”Till vad du vill”, sa hon och släppte fötterna från pedalerna och höll ut dem som två spretiga spagettistrån.

”Ska inte du också byta namn då? Du hade kunnat heta Pippi Långstrump.”

”Du menar *Pipi Jurâb-boland*”, sa hon på perfekt persiska.

”Det var lätt att säga”, muttrade jag.

”Eller hur! Nästan lika enkelt som *jigareto bokhoram*.”

”Och vad betyder det?”

”Låt mig äta din lever.”

”Va?”

”Alltså, jag vet att det låter lite konstigt på svenska, me...”

”Lite?”

”Men, det är faktiskt jättefint. Det är ett uttryck för djup kärlek.”

”Fortfarande konstigt.”

Vi stannade till vid trafikljusen och hon rullade sin cykel så nära min som möjligt utan att krocka, och gav mig en kram.

”Men seriöst. Fundera på det. Att byta namn alltså. Du kan ju välja vad som helst.”

”Typ Billie Eilish?”

”Nja, då behöver du nya stämband också”, sa hon och nöp mig hårt i kinden innan hon tog sats med sulorna och fortsatte vidare ner mot Hamngatan. ”Tänk på det”, ropade hon över axeln. ”Lova!”

”Jag lovar!” ropade jag tillbaka.

Hon plingade nöjt tre gånger i ringklockan medan jag följde hennes vingliga färd in mellan tegelhusen.

Jag skulle precis börja rulla igen när ljuset slog om.

Det fanns inte en bil i närheten, men ändå stod jag kvar och väntade.

Hade Mirjam inte hunnit i väg så hade hon retat mig för det.

”Du är en så duktig flicka, Saga Martinsson”, hade hon sagt med bebisröst.

Och ja, Saga Martinsson är en duktig flicka. Det hör man på lång väg. Hon är en sådan där som inte cyklar mot rött ljus. Eller skolkar. Eller försöker handla på Systemet med någon annans leg. Eller tjuvåker.

Inte ens en hållplats.

Och hon skulle aldrig göra något så galet som att byta namn. Eller?

Helt plötsligt blev det så uppenbart. Som om en liten röd demon skrek ut sanningen i den svala julinatten.

Men, fattar du inte att det är dags?

En bil tutade någonstans längre ner på gatan, men jag stod som förtrollad kvar och tittade på ljuset och demonen som bytte färg.

Till gul.

För ett nytt kapitel? En ny historia?

Och till grön.

En ny Saga.

SOM EN ORKAN

Det regnade och dropparna smattrade mot den solblekta markisen med sina fransiga kanter. Solsängen var egentligen fruktansvärt obekväm utan dynor, men de möglade förra säsongen.

”Vi köper nya när solen kommer”, sa mamma när vi pratade om det i höstas, men det har inte blivit av.

Kanske blir det inte det på hela sommaren.

Antagligen inte.

Jag sträckte på ryggen och lade det ena benet över det andra. Än så länge var de lika vinterbleka som i julas, men kanske kommer solen någon gång. Den brukar göra det när man har gett upp och funderar på att skita i allt som heter hudcancer och gå till solariet ändå.

Jag plockade upp skrivboken. Den svarta som morfar köpte i presentshoppen på sjukhuset.

”Ibland behöver man skriva av sig”, sa han och räckte över den till mig när jag satt uppkrupen i fåtöljen bredvid sjukhussängen.

Jag ritade små gubbar i den. Taggiga med åtta ben och stora ögon.

”Vad gör du för fint?” frågade läkaren när hon gick rond.

Jag svarade något undvikande och lade snabbt ner den i

skolväskan. Där har den legat sedan dess. Fram tills idag.
Nu skrev jag i den med stora bokstäver.

SAGA

Jag ringade in namnet. Flera gånger. Som en orkan.
Och så strök jag över det.

SAGA

Jag hörde någon spola på toaletten genom glipan i badrums-
fönstret, och gömde boken under rumpan och tog upp mo-
bilen i stället.

JAG

| Vaken?

Mirjam svarade direkt.

MIRJAM

| Nu är jag det.

Hon skickade en bild från sängen.

Håret var rufsigt, men hon såg ändå ut som en filmstjärna.

JAG

| Finns det någon gång på dygnet som du inte är en tia?

Och så fick jag en ny bild där hon räckte ut tungan och skelade.

JAG

Nice try.

Fortfarande en tia.

Det var sant. Mirjam är utan tvekan den vackraste människa jag någonsin sett.

Första gången jag träffade henne i sandlådan på Tallen trodde jag faktiskt att hon var en prinsessa. Jag sa det till henne och det gillade hon. ”Jag gillar dig”, var hennes exakta ord, fast det lät som ”Jag gillar dig” för att hon inte kunde säga r, och sedan fick jag låna hennes favoritspade.

Den röda.

Såklart.

MIRJAM

Tack, men jag hade dödat för ditt hår.

JAG

Det känns lite dramatiskt.

MIRJAM

Inte alls.

Någon gång i livet vill jag också ha blont, rakt hår som tål regn utan att bli till fusilli.

JAG

Fusilli?

MIRJAM

Ja, skruvpasta.

JAG

| Nu blev jag hungrig.

MIRJAM

| Jag också.

JAG

| Men du ...

MIRJAM

| Men jag ...

JAG

| Jag har tänkt på det vi pratade om igår.

| Om att byta namn.

| Jag har bestämt mig.

| Jag ska göra det.

MIRJAM

| På riktigt?

JAG

| Ja, på riktigt.

MIRJAM

| Äntligen lyssnar du på mig.

| Snart börjar väl grisarna flyga också.

JAG

| Antagligen.

MIRJAM

| Vad blir det i stället?

JAG

| Det är bara den lilla detaljen.
| Jag har ingen som helst aning.

MIRJAM

| Nemas problemas.

JAG

| Fel.
| Mucho problemas.

MIRJAM

| Nej då.
| Jag har en plan.

JAG

| Läskigt.

MIRJAM

| Nä, inte läskigt.
| Eller jo, kanske lite.
| Jag berättar imorgon.

JAG

| Snacka om cliffhanger.
| Ses hemma hos dig efter frukost?

MIRJAM

| Nope.

JAG

| Inte?

| Det funkar tyvärr inte att vara hemma hos mig.

Det kändes fel att skriva det. Även om jag inte ljög så var jag inte helt ärlig heller. Men om hon kom hem till oss så hade hon fattat att något var fel och jag hade blivit tvungen att prata om det.

Och då hade jag gått sönder.

MIRJAM

| Det gör inget.

JAG

| Var ska vi ses någonstans då?

MIRJAM

| På kyrkogården.

JAG

| Kyrkogården?

MIRJAM

| Ja.

| Du vet, stället där döingarna bor.

ALLA SKA VI DÖ

Mirjam satt på kyrkmuren och dinglade med benen när jag svängde in på parkeringen med cykeln. Så snart hon såg mig vinkade hon med båda armarna som om hon skulle landa ett flygplan och hoppade smidigt ner på asfalten med sina höga plåtåsandaler.

”Redo för ditt nya liv?” frågade hon dramatiskt medan jag låste fast framhjulet i cykelstället.

”Tveksamt”, sa jag och rättade till tofsen som blåst snett.

Hon skakade missnöjt på huvudet.

”Rätt svar är ja.”

”Det kanske den nya Saga säger”, sa jag med en axelryckning.

”Ja, kanske”, sa hon och flätade ihop sin arm med min och ledde oss genom järngrinden.

”Så, vill Sickan dela med sig av sin genialiska plan?” frågade jag.

”Sickan?”

”Ja, från *Jönssonligan*.”

”Jajamänsan”, sa hon utan att ha någon som helst aning om vad jag pratade om. ”Som du säkert vet, så åker jag snart.”

”Nähä. Det har du inte nämnt en endaste gång”, retades